

Tuje gorjé.

Osem let je bil star, ko mu je umrl oče.

Hitro se je odpeljal iz mesta, kjer je obiskoval ljudsko šofo v rojstno vas, da bi še jedenkrat videl svojega očeta . . .

Čez par dni se je zopet vračal v mesto. — Sneg je naletaval in huda burja je brila, ko se je peljal dobro zaviti v kožuh na poštnem vozu v pusto mesto.

Pri neki gostilni so se vstavili. Prisedli so štirje možje. Predno je pognal postiljon konja, se je obrnil k njemu ter ga vprašal :

„Te li zebe?“

„Ne.“

„Revček!“ je dejal svojim štirim sopotnikom, „včeraj so mu pokopali očeta.“

„Res?“

„A?“

„Vem.“

„U-u“, je zazehal četrti; eden ga je pogledal, drugi se še ozrli niso po njem . . .

A njemu je vstrepetalo srcé . . .

Ivanov.

Književnost in umetnost.

„Boj za pravico“. Družba sv. Mohora je podala v letošnjih Večernicah kriminalno povest. Te so v Slovencih še redke, v Nemcih pa zelo priljubljene. Veliki množici izvestno one izredno ugajajo, ker dražijo čitateljevo radovednost. Zanimivo, zapleteno in presenetljivo dejanje, to je njih prvi pogoj, — vse drugo, kar se nam v povestih zdi važno in tehtno, pride pri njih v drugo vrsto. Zato tudi ne uživajo pri istinito izobraženih nobenega posebnega ugleda. Ako torej s tem milejšim merilom sodimo Milovršnikovo povest, reči moramo, da se je pisatelju izredno posrecila. Dogodki vzbujajo in čim dalje povekšavajo čitateljevo zanimanje, a tudi značaji so pogojeni večinoma jako dobro in izvedeni dosledno, sem ter tje se nam zde pač nekoliko pretirani, a nikjer niso neverojetni. Vsekako bi torej v toliko bili povsem zadovoljni s pisateljem, da nima jedne velike hibe: to je njegov jezik. Ta je tako trd in grčav, da je groza. Konstrukcije so dostikrat povsem napačne; glagol stavlja redno na konec stavka; stavke same pretrgava in zveržuje v perijode, kar vse nasprotuje svojstvu slovenščine. Poleg tega kar mrgoli germanizmov. Pričel sem si jih zazna-